

Nr 529.

Av herr **Larsson** i Stockholm, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 75, angående polispersonalens avlöningsförmåner m. m.

Kungl. Maj:t har i proposition nr 75 till riksdagen angående polispersonalens avlöningsförmåner m. m. framlagt förslag till lönegradsplacering och övriga avlöningsvillkor för rikets polispersonal.

Förslaget, som avser en förordning av bindande karaktär, ansluter till bestämmelserna i statens allmänna avlöningsreglemente.

Ehuru det kan vara diskutabelt om lönesättningen för en kår av huvudsakligast kommunalt anställda tjänstemän och med tjänstgöring, som i många fall är särpräglad av helt lokala förhållanden, skall bestämmas genom en statlig löneplan, vill undertecknad dock inte motsätta sig att så sker. Det för mig avgörande har härvid varit dels att en begäran om en sådan löneplan framförts av såväl Svenska landskommunernas förbund som Svenska stadsförbundet, dels också att förslaget godkänts av både Tjänstemännens centralorganisation och Svenska polisförbundet.

Även om en statlig löneplan för polispersonalen därför med någon tvekan i princip kan accepteras, tar dock det föreliggande löneförslaget, enligt min mening, inte tillräcklig hänsyn till föreliggande förhållanden vid värderingen av de olika tjänsterna. Det kan sålunda inte frångås att polistjänsten är betydligt mera krävande i storstäder än i landsbygdsdistrikt. Det ställs betydligt större krav på polismän i t. ex. Stockholm och Göteborg än i mindre orter. Detta inte enbart rörande teoretiska kunskaper utan även praktiskt handlag och psykologisk bedömning. För att få den önskade kvaliteten på personalen i de större städerna är det därför nödvändigt att kompensera den mera krävande tjänsten i dessa genom en något generösare lön. Detta kan inte anses ske genom det nu föreliggande förslaget, som gör en kategoriklyvning bland ordinarie konstaplar efter en beräknad svårighetsgrad av tjänsten. Härigenom hänföres t. ex. trafikdirigering till enklare göromål medan radiopolisens uppgifter anses vara mera kvalificerade. Från flera remissinstanser har också påpekats det hart när omöjliga att få en sådan klassificering rättvis.

För stockholmspolisens del innebär förslaget en direkt lönesänkning från nuvarande lönegrad 16 till 15 för ett betydande antal konstapelstjänster.

Rekryteringslönen har sänkts till 11 lönegraden från att nu för riket i allmänhet ligga vid 12 och för de tre största städerna 13 lönegraden. Detta kommer att öka svårigheterna för rekrytering avsevärt även i många landsbygdsdistrikt. Polislöneutredningen pekar här på det förhållandet att den föreslagna lönegradsplaceringen bättre stämmer överens med rekrytlönerna bland statstjänste-

män i övrigt. Även departementschefen anför samma skäl och anser dessutom att befordringsmöjligheterna betyder mera för rekryteringen än begynnelselönen. Man synes emellertid inte tillräckligt beakta den omständigheten att rekryteringsåldern till polisen är avsevärt högre än för tjänster av närmast jämförbart slag. Härtill kommer den kännbara löneminskning som extra polisman med mindre än tre års tjänst får vidkännas under genomgång av polis-skola. Då det måste betraktas som ett samhällsintresse att polisväsendet tillföreså kvalitativt god och för yrket lämplig personal som möjligt, bör lönelikstäl- ligheten med andra tjänstemannagrupper ej alltför mycket betonas.

Åberopande vad här anförts får undertecknad anhålla,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 75 måtte för sin del besluta:

A. att i städer med mera än 100 000 invånare lönen för samtliga obefordrade ordinarie poliskonstaplar skall utgå enligt lönegrad Ca 17;

B. att lönen för polisaspirant, extra polisman samt extra ordinarie polisman skall utgå enligt respektive lönegrad Cf, Cg, Ce 13.

Stockholm den 3 mars 1954.

Martin Larsson.
